

The central object of the Russian ideological attack on Ukraine is its selfname, which, according to the opinion of the Russian political strategists, is artificial in its origin, introduced from outside and such that contains neither historical retrospective nor semantic connection with the claims of Ukrainians to the historical and political subjectivity. Especially since, that it does not "fit" into the conception of development of modern Russia – the imperial state of its origin. Therefore, they try to interpret the name "Ukraine" as "outskirts" of Russia, underlining an idea about historical priority of Russia against Ukraine. On the other hand, instead of the concept "Ukraine" Russian propaganda offers other self-name of Ukraine - "Malorossia" ("Little Russia") that also correlates with the well-known Russian myth about "older" and "younger" brothers. Among other concepts that the Russian ideologists try to impose to the public consciousness - "Novorossia" ("New Russia") which is considered as the part of Ukraine that seemingly historically belonged to Russia.

However, history and scientific facts testify to the opposite. Some scientists point out the genetic connection between the word "Ukraine" and the specific cult of "cow" and "bull" in life of Indo-Aryan ancestors of Ukrainians, and conduct ethnonymical parallels between the word "Ukraine" and Trypillian culture. In later periods of history - XVI - XIX centuries the word "Ukraine" on European maps has marked the territory that was by Ukrainians. Thus, selfname "Ukraine" has deep historical roots that is a reflection of the the same deep sources of the Ukrainian ethnos and its culture, supporting Ukrainian right to its own place among the modern civilized nations and states.

The etymology of the concept of "Malorossia" ("Little Russia") refers to its organic connection with the Greek language, with the Cimmerian and Scythian cultures that form the basis of history and culture of Ancient Ukraine. Speaking about Malorossia as derivative from Great Russia is not correct, because, officially, even in the fourteenth century Russia did not exist. There was only the creation specific public policy formation around Moscow in that period, which finally took the form of Moscow state at the end of fifteenth century, and which until the reign of Peter I was known as Muscovy.

The ideological project "Novorossia" ("New Russia") also has its defects, because of the serious comments about it from the historical, political and ethnological point of view. It is about its artificial creation in the eighteenth century by the Russian authorities on the territories that belonged to Zaporizhzhya Sich. Novorossia was given the status of an administrative unit within Russia for the solutions to definite military and political tasks in the south of the Russian Empire. This formation has never had the attributes of statehood. In addition, despite the attempts to populate these areas by representatives of different ethnic groups, even providing them properties and legal privileges, only Ukrainian who had an absolute advantage in numbers, played a leading role in the development of the territory of the South Ukraine.

The fight against any attempts by the Russian propaganda to undermine the foundations of Ukrainian statehood through the deformation of the basic of the Ukrainian national consciousness of value concepts, in the author's opinion, needs further focused work of experts in various fields of activities. The aim of the work is not only a careful study of various aspects of Ukrainian history and culture, but also providing an objective scientific interpretation. Firstly, it can to promote preparing of a clear position of the Ukrainian state ideology, which should systematically orient the Ukrainian Society to the government's approaches of understanding not only the strategies and tactics of development of Ukraine, but also in the comprehension of its historical past. Secondly, this should encourage the formation of world outlook foundations of the Ukrainian national thinking, which, by the way, corresponds to the content of the Law of Ukraine "On Higher Education", which emphasizes the idea of the presence of philosophical and civic qualities as an obligatory component in aggregation of acquired in the learning process systematic knowledge and the special role of patriotic education in the process of the formation of the person. Thirdly, to expand the system of the reasoned means of the ideological opposition to any attempts of the tendentious interpretations of Russian media channels of the facts of history and modernity that are important for the formation of Ukrainian statehood.

І. Г. УТЮЖ

СОЦІАЛЬНІ СМИСЛИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

Основними детермінантами змін освітніх парадигм завжди були процеси, які охоплюють весь спектр соціального, економічного й політичного життя суспільства. Ці процеси ми й розглянемо далі.

Проблеми освіти з моменту виходу спеціальної доповіді «Римському клубу» - «Межі навчання» (авт.: Д. Боткін, М. Ельманджра і М. Малиця – 1979 р.) набули низки нових вимірів. Не торкаючись більшої частини з них, хотілося б звернути увагу на один важливий аспект. Мова йде про нинішній світ – системну орієнтацію держав в освітній політиці, у рухливій системі координат: з одного боку –

мейнстримних координат західної цивілізації як метрополії, що сприймаються іншими акторами як універсальні; а з іншого – напівпериферійних і периферійних, що виступають на тлі новітнього соціального життя у вигляді відсталих соціокультурних сегментів.

Іншими словами, сучасний світ структурований як освітньо-відтворювальна система, у якій домінують західні освітні інститути й технології, а периферійну зону складають освітні практики, що з різних причин досі не залучені в ринкові ігри. Перед нами, якщо скористатися висловом І. Валлерстайна, досить «жорстка криволінійна... ієрархія» [1, с. 151], невідома історичним системам минулого.

За цивілізаційною точкою зору, розуміння ситуації помітно змінюється. Цивілізаційний плюралізм, що породжує реальні міжцивілізаційні відносини, можна кваліфікувати як інтеросоціальний агон, який має доволі невизначені правила гри (якщо не вважати такою глобалізацію як гру на зниження незахідних акторів) і її досить проблематичні соціокультурні результати.

У пропонованій статті робиться спроба ревізії соціокультурних підстав теперішньої ситуації в освіті, узятих з урахуванням становлення глобального дискурсу в житті людини і суспільства і визначення головної якості освіти в сучасних, постмодерних умовах.

Постмодерн починається там, де закінчується ціле, тому він виступає проти ретоталізацій – чи то в архітектурі, де атакують монополію інтернаціонального стилю, чи то в теорії науки, де відбувається розрив із зашкарубленим сциєнтизмом, чи то в політиці, де нападають на зовнішні та внутрішні феномени надпанування, чи то в освіті, модель якої виходить із відкритості процесів пізнання й освоєння світу, тому й одержала назву відкритої.

Термін «відкритості» є одним із базових понять цивілізаційно-еволюційного, глобального дискурсу.

Процес створення й функціонування контексту освіти визначається, насамперед, вихідною системою смислів і суттю освіти в житті людини й соціуму. Початки відкритості освіти пов'язані зі здатністю людини виходити за межі освоєної культури, конкретизувати її, рухаючись від абстрактного до конкретного. Людина є відкритою системою, що самоорганізовується, у якій розвиток здійснюється за нелінійними законами, зумовленими внутрішніми джерелами й факторами, що сполучають дивергентні (зростання різноманітності) і конвергентні (згорання різноманітності) тенденції. Життєвий світ суб'єкта становить багатомірний соціокультурний простір-час, у якому відбувається суб'єкт-суб'єктна й суб'єкт-об'єктна взаємодія. У результаті комбінацій, гармоній і дисонансів між частинами й шарами інформаційного буття виникає безліч проблем виживання й напрямків зміни розуму. На рівні соціокультурної еволюції розум виступає як принципово нова якість систем, що самоорганізуються, виявляючи гуманістичний сенс еволюційних процесів.

Світ поєднується в одне ціле в аспекті сприймального, осяжного, відчутного, реагуючого, тобто, одухотвореного розуму, носій якого – людина. У розвитку особистості закладений принцип відкритості освіти, яка неможлива без змін, що відбуваються в її сутності – у становленні.

Застосовуючи концепцію аутопоейсису самоорганізації й самореференції до аналізу соціальних систем, Н. Луман показав, що розрізнення системою самої себе й навколишнього середовища і є аутопоейсис, або автономність соціуму, тобто, окреслюючи свої межі й виділяючи себе із середовища, система самоутворюється. Оскільки збереження стійкості в умовах замкнутості системи на саму себе – це інтенсивна розтрата внутрішньої енергії всіма її елементами, відкритість системи функціонує не для когось і навіть не для себе, вона є відкритою всередині себе. Відкритість усіх компонентів системи робить її дійсно відкритою і, на відміну від замкнутої системи з її структурним консерватизмом і постійною боротьбою із зовнішнім середовищем, відкрита система з її невинним структурогенезом постійно підтримує відповідність внутрішньої структури зовнішньому середовищу, що зводить нанівець можливість її руйнування [2].

Нову (навіть майбутню) морфологію суспільства становлять мережі, і характеризуються вони відкритістю для інновацій, високою динамічністю, не ризикуючи при цьому втратити стабільність, оскільки в них важлива інтерактивна щільність, високий рівень інтерпретацій, вільне поєднання рівноправних і незалежних партнерств, можливість досягнення спільних цілей через колективне самообмеження, активне включення в прийняття рішень. Комп'ютеризовані інформаційні лінії зв'язку, пронизуючи громадське життя сучасного світу в різних напрямках – горизонтально й вертикально, усередині окремих країн, регіонів і транснаціонально, утворюють розгалужену мережу комунікацій, функції яких часто порівнюються з функціями нервової системи, яка керує організмами, що закладає мультикультурний, взаємозалежний транзитивний світ [3].

На зміну сприйняття простору через динаміку соціальних відносин людей у їхній тимчасовій практиці приходять ідеї «потоків простору» (space of flows), який формується поза тимчасовими межами навколо потоків (капіталу, інформації, технології, організаційної взаємодії, образів, звуків і символів), що домінують у процесах економічного, політичного, знакового та іншого життя.

У цих умовах традиційна система освіти, що опирається тільки на принципи класичної науки й функціонує як замкнута, втрачає свою здатність до саморозвитку й не може ефективно відігравати роль засобу освоєння людиною світу. Включення фактора часу – «лайфлонг» у процесі становлення людини дозволяє розглядати освіту як циклічну функцію, коли навчання, виховання й саморозвиток можуть мінятися місцями в будь-який час і в будь-якому місці, виступаючи безперервним транзитивним процесом, збільшуючи можливість вибору, доступного кожній людині.

Подальший розвиток освіти пов'язаний з подоланням її закритості й надання процесу навчання творчого характеру, що вимагає переходу до методології «відкритої моделі» освіти, яка включає: відкритість майбутнього; інтеграцію способів освоєння світу людиною; психологічну настанову того, хто навчається, на самостійність і творчу ініціативу, у зв'язку з чим освіта знаходиться в процесі пошуку й флуктуацій, формуючи нові орієнтири й цілі; психологічну настанову тих, хто навчає, на співробітництво з тими, хто навчається, в діалозі.

Проблема імперативів відкритої освіти – це проблема реально діючих чинників її детермінації, що суттєво впливають на її стратегію й принципи, а також на напрямки їх реалізації. Імперативи детермінуються об'єктивними суперечностями та створеними реальностями як умовами сучасного буття й існування людей, тому диктують стратегічну лінію розвитку освіти на всіх рівнях її організації. Основними імперативами відкритої освіти в цивілізаційному контексті є:

- гуманізація освіти;
- подолання роз'єднаності природничо-наукової й гуманітарної освіти;
- фундаменталізація освіти;
- індивідуалізація освіти;
- безперервність освіти;
- випереджальний характер освіти;
- доступність освіти;
- висока якість освіти.

Виділені імперативи є головними транзитивними параметрами сучасного цивілізаційно-культурного контексту. Для забезпечення випереджального розвитку людини в порівнянні із суспільною практикою освітня система повинна використати бази оцінок «від майбутнього», які припускають, що соціальні норми якості освіти переважно повинні опиратися на побудову прогнозних моделей відкритої освіти. Категорія «якість освіти» як мета освітньої практики поки не відрефлексована. Зміст поняття «якість освіти» має різні аспекти: філософський, аксіологічний, метричний, педагогічний, нормативно-правовий та інші. З філософської точки зору якість – це структурно нерозчленована сукупність ознак, властивостей предмета, що виражає визначеність речі у всій її почуттєво конкретній своєрідності. Тут нами розглядається якість освіти як співвідношення мети й результату, як міра досягнення цілей за умови, що вони задані операційно й спрогнозовано в зоні потенційного розвитку тих, кого навчають.

Життєвий простір людини утворюють три типи соціокультурного самовираження: а) простір індивідуального життя; б) простір міжіндивідуальних зв'язків; в) культурно-історичний простір буття. Маючи свої межі, життєвий простір конкретного індивіда включається в багатомірні інформаційні зв'язки із зовнішнім світом і є відкритою, проникною системою. Доступ до таємних глибин буття відкриває знання-переживання як єдність життя й знання. Зовнішній простір прагне до розширення тілесних меж людини за допомогою вербалізації, знарядь праці, артефактів – творинь людини. Але, у той же час, розвиток людини можливий завдяки оптимізації внутрішнього вектора життєвого простору, включаючи бажання розвивати в собі здібності, культурні цінності й смисли, настанови, світогляд, творчу активність. Здатність особистості «безупинно збагачувати й поживлювати свою концептуальну структуру, а отже, засвоювати новий досвід» є, на думку М. Полані, ознакою освіченості [4, с. 102]. Духовне багатство людини в цілому визначається багатством і розмаїтістю її зв'язків зі світом, викликаних транзитивним рішенням цивілізаційного простору світу. Цей взаємозв'язок є ключовим у розумінні проблеми відкритої освіти, тоді як колись вона була закритим, сакральним фактором кастового суспільства.

Цивілізаційно-культурна ідентичність зумовлена як природною включеністю людини в структуру буття й комунікацій (вище середовище), так і цілеспрямованим впливом на неї через систему інститутів, що соціалізують, у тому числі освіту. У процесі цивілізаційно-культурного

відтворення освіта є чинником, що забезпечує поступальний розвиток у всіх сферах життєдіяльності людини. Зі змінами соціальної системи змінюються і якісні, і цільові, і змістовні, і процесуальні характеристики освіти, яка з цієї ж причини завжди є сучасною.

Саморозвиток шляхом внутрішньо спрямованого вектора існування – рух усередину себе, дотик до своєї сутності, скерований як углиб себе, до центру свого «Я» («Его»), так і стикається з культурою загальнолюдського. М. Мерло-Понті вдалося перебороти сформоване у філософії протиставлення духовного й тілесного, просторового й тимчасового за допомогою звертання до категорії «глибини». Феноменальне тіло – тіло «для мене», відмінне від об'єктивного тіла – тіла «для іншого» й описується вимірами глибини як просторово-тимчасової категорії. С. Франку належить ідея про те, що внутрішній світ наших переживань має нескінченну глибину, що з'єднує його зсередини з іншими коридорами, які сходяться на деякому безмежжі у великому вільному просторі, з якого світ видний краще й проникливіше, ніж із поверхні [5]. Особистість ніби ззовні замкнута й відділена від інших істот, але зсередини, у самих глибинах, вона сполучається з усіма в первинній єдності. Отже, чим глибше людина поринає всередину себе, тим більше вона розширюється й знаходить природний і необхідний зв'язок з іншими. Індивідуальне, чисте «Я», як думав С. Франк, зливається своїми коріннями з надіндивідуальним, всеосяжним світлом розуму. Із цієї причини неправомірним є протиставлення спілкування самозаглибленню особистості, а цивілізації – культурі.

Феномен трансценденції людини, розроблений А. Маслоу, В. Франклом, Ж.-П. Сартром, пов'язаний із виходом за межі свого «Я», можна аналізувати одночасно і як тенденцію до розширення людиною свого життєвого простору, і як тенденцію його поглиблення. Трансценденція, з переважною орієнтацією на оточуючих, може здійснюватися й шляхом глибинного істинного спілкування з іншими через самопроникнення в безмір свого щиросердечного життя.

Межі освіти викликані застосованістю знань і навичок у виконанні певних дій, узгоджуваних із системою життєвих смислів людини, у яких виявляються її індивідуальні властивості. Е. Левінас, прагнучи відшукати межу трансцендуючої активності особистості, вводить поняття «ейдетична форма діалогу», що являє собою ситуацію, яка передує не тільки суб'єктові, але й самому діалогу в онтологічному сенсі. Вказана ситуація локалізує в собі трансценденцію як рівень буття, у якому суб'єкт не бере участі, але де імпліцитно міститься його основа. Е. Левінас розглядає діалог крізь призму стану «Я», означеного як визнання авторитету Іншого й виникнення почуття відповідальності за нього. Ця теза надає онтологічне обґрунтування природи відкритості освіти й використовується як аргумент, що підтверджує цивілізаційно-культурний контекст освіти як відкритої системи.

К. Поппер, що звернувся до ідеї відкритої форми суспільства, пов'язує з індивідом критерій, що зумовлює стан суспільства [6]. На його думку, люди, а не соціальні інститути, відповідальні за розвиток суспільства. Оскільки суб'єктом життєдіяльності суспільства є насамперед людина, зміна міри відкритості її суб'єктивного світу здатна суттєво вплинути на форми комунікації, структуру й функції інформаційно-комунікативних процесів у суспільстві, на саму систему соціальної самоорганізації.

Освіта за допомогою розвитку людини та її рис виступає в сполученні з іншими факторами як детермінанти цивілізаційно-культурних змін. К. Поппер вважає, що суспільство є відкритим, коли ніщо не перешкоджає індивідам повною мірою розвивати свої здібності. Дж. Сорос також поєднує розуміння проблеми відкритої освіти з дією людського фактора. Учений виходить з того, що люди діють на підставі недосконалого розуміння, а оскільки ніхто не володіє кінцевою істиною, то необхідний критичний спосіб мислення, організації та правила, що дозволяють людям жити в мирі один з одним [7, с. 5].

Від людини як лідера еволюційного процесу вимагається усвідомлення й сприйняття нею того, що відбувається, отже – проясненої, освіченої свідомості. Надія на порятунок закладена в людині генетично, бо мислення дає їй можливість учитися, осягати, розуміти, за його допомогою людина усвідомлює процес еволюції, здатна до рефлексії над пройденими етапами еволюції Всесвіту й до передбачення її майбутніх станів. Точка відліку лежить усередині, а не поза людиною, у її самоідентичності, що виявляється в здатності бути самою собою в безперервності більш-менш улаштованого життя разом з іншими. А. Тойнбі, виявивши закономірний зв'язок між розвитком індивіда й суспільства, констатував, що завдяки внутрішньому розвитку особистості людина знаходить можливість здійснювати творчі акти, що й забезпечує прогрес цивілізації. Skorиставшись словами, приписуваними Архімеду: «дайте мені точку опори, і я переверну світ», виділимо як таку точку опори «Я» людини. За допомогою «Я» людина здатна перевернути свій внутрішній світ і стати активною ланкою навколишнього світу, яка творить. У людиномірних системах, що розвиваються,

установка на активне силове перетворення об'єктів не є ефективною, потрібні стратегії, засновані на почутті резонансу ритмів світу.

Культура інформаційного суспільства рефлексивна, сполучена з необхідністю багатомірного, голографічного образу досліджуваного феномена, його різними інтерпретаціями, моніторингом ситуації, що і входить у поняття розвиненої рефлексії. Суб'єкт, що пізнає, повинен не тільки орієнтуватися на вмотивованість і доказовість знання, але й здійснювати рефлексію над ціннісними підставами наукової діяльності, її рефлексивне осмислення. У семіотичних термінах на основі рефлексивної комунікації виникає інтертекст як збагачений зміст освіти. Від людини потрібне розуміння зв'язку своєї роботи з роботою інших, здатність вбудовуватися в більші блоки взаємозалежної роботи. Це спричиняє потребу більш фундаментальної освіти й разом зі спеціалізацією зобов'язує розумітися багато в чому, бути ерудованим і компетентним, виводити перспективи. Ідея безперервності процесу освіти, її включеність в усі інші сфери діяльності людини є показником відкритої природи освіти. Ця ідея, реалізована сьогодні, розглядається як ключовий елемент підвищення рівня життя окремої людини й суспільства в цілому. Ідея безперервності освіти спрямована на:

- створення більш адаптованої до цивілізаційно-культурних трансформацій освітньої системи;
- перехід до системи освіти, яку можна характеризувати як освіту протягом усього життя;
- зростання ролі особистості в процесі освіти.

В умовах наростаючого інформаційно-технологічного універсалізму цілі освіти змінюються від прикладних до загальнолюдських. Це особливо помітно в проблемі ідентичності, що актуалізується. Транснаціональні й кроскультурні процеси в освіті підсилюють тиск змін, що відбуваються, на усвідомлення й вибір мети освіти, що нині у вітчизняних урядових документах не визначена. Така ситуація викликана, на наш погляд, тим, що суспільство не готове до загальнолюдського контексту.

Система відкритого типу має гнучку, недетерміновану ієрархію структурних елементів системи. З огляду на ці особливості, освіта за своєю природою не може бути цілком віднесена до відкритої системи, вона містить лише її складники, зумовлені її розвитком і функціонуванням. Освіта, задовольняючи потреби інших систем у загальному механізмі розвитку цивілізації, має заданість свого існування, що, по суті, є значеннєвим кодом, або фреймом, наявність якого незалежна від мінливих умов. Природа освіти відповідає стохастичному типу систем, що включають у механізм розбіжних процесів синергетичний потенціал, який припускає інформаційну відкритість і активність системи за рахунок безперервної взаємодії із зовнішнім середовищем та іншими системами. «Учитель» як метафора освіти може змінювати свою форму (наприклад, машина, що навчає), способи взаємодії, але не може бути знищена в принципі, тому що це було б і знищенням самої людини як системи, що інтегрує всю сукупність зв'язків.

При наростаючій цілераціональності технологізованого процесу потрібно створювати можливості для розвитку особистості поза межами керованого освітнього процесу для збереження її цілісності, істинності, для цього освітній інтерфейс повинен забезпечити індивідові право на незнання, помилки, що, у свою чергу, породжує оптимізм, який переборює страх. Пошук можливостей вирішення цієї ситуації пов'язаний з проблемою безпеки освітнього простору.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Валлерстайн И. Исторический капитализм. Капиталистическая цивилизация [Текст] / И. Валлерстайн. – М.: Т-во научных изданий КМК, 2008. – 176 с.
2. Луман Н. Введение в системную теорию / Никлас Луман / (Под редакцией Дирка Веккера). Пер. с нем. / К. Тимофеева. М.: Издательство «Логос». 2007. – 360 с.
3. Шашкова Л. О. Діалогічний вимір соціальної комунікації / Людмила Шашкова // Сучасна українська філософія: традиції, тенденції, інновації: збірник наукових праць / відп. ред. А. Є. Конверський, Л. О. Шашкова. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2011. – С. 123 – 128.
4. Полани М. Личностное знание. На пути к посткритической философии. / М. Полани. – М.: Б.и., 1985. – 344 с.
5. Франк С. Л. Духовные основы общества. / С. Л. Франк. – М.: Республика, 1992. – 510 с.
6. Поппер К. Открытое общество и его враги: [В 2 т.]. Т. 1. / К. Поппер. – М.: Междунар. фонд «Культ. инициатива», 1992. – 446 с.
7. Ахиезер А. С. Как открыть «закрытое» общество. / А. С. Ахиезер. – М.: ИЧП «Издательство Магистр», 2007. – 40 с.

SUMMARY

The paper analyzes the social and cultural dynamics of the grounds of the current situation in education. This is the modern world - a systematic orientation of the state educational policy in the mobile coordinate system: on the one hand – mainstream coordinates of Western civilization as a metropolis that other actors are perceived as universal, on the other hand – semi - peripheral and peripheral coordinates acting on a background of modern social life as backward cultural segments.

The author indicates that the main determinants of changes in educational paradigms were always processes that cover the entire spectrum of social, economic and political life. In the context of the contents of modern education the characteristics of educational space is determined. The educational space is understood as a lot of existing facilities in society, attitudes and relationships within which the specific activity of different systems (government, public and mixed) on the development of the individual and his socialization is realized.

Educational space is needed not only to coordinate the efforts of all subjects of education (teacher, student and environment between them), but mainly for the development of individual students. The totality of relationships developed in the educational space between the subjects of education, their relationship with the processes of transformation of the existing social and cultural environment in the means of implementation of modern education provides, as a result, the implementation of the personal and social goals of education. Hence, the main characteristic of modern educational space is open processes of cognition and development of the world, and so education has been named as open. The term "openness" is one of the basic notions of civilization and evolutionary discourse.

The process of creation and functioning of the educational context is determined, above all, by the original system of meanings and essence of education in human life and society. The beginnings of education openness are related to the ability of man to go beyond the mined culture, its flesh, moving from the abstract to the concrete. Man is an open, self-organizing system, in which the development is carried out by nonlinear laws caused by internal sources and factors that combine divergent (increase diversity) and convergent (folding variety) trend. The life world of a subject is multidimensional socio-cultural space - time in which the subject-subject and subject-object interactions exist. As a result of combinations of harmonies and dissonances between the parts and layers of information being there are lots of problems of survival and directions of change of mind. At the level of socio-cultural evolution mind acts as a fundamentally new quality of self-organizing systems, showing humanistic sense of evolutionary processes.

World is being combined into one in an aspect of foreseeable, tangible response, i.e., spiritual understanding, which carrier - a man. The principle of openness of education is based on the development of personality. Education is impossible without changes occurring in its essence - in the making. Applying the concept of self-organization and autopoiesis and self-references to the analysis of social systems, N. Luhmann showed that autopoiesis is the distinction between the system itself and the environment or autonomy of society. Outlining its borders and separating itself from the environment, the system is self – making. Since the preservation of stability under conditions of isolation in itself - a waste of intense internal energy in all its elements, the openness of the system does not function for others or even for itself, it is open inside.

New (even future) morphology of a society is constituted by the networks. They are characterized by openness to innovation, high agility, without risking losing stability. In these circumstances, the traditional system of education that is based only on the principles of classical science and functions as a closed, loses its ability to self-development and can effectively play the role of the human exploration of the world. Incorporating the time factor - "life-long" in the making of man let us consider education as a cyclic function when training, education and self-development can be interchanged at any time and in any place, being transitive continuous process, increasing the possibility of choice available to everyone.

I.A. САЙТАРЛИ

СТРУКТУРАЛІСТСЬКИЙ ЗВОРОТ У СОЦІАЛЬНИХ ТЕОРІЯХ ХХ СТ.

Осмилення категорії «соціальної структури» постане головним концептуальним завданням багатьох соціологічних дискурсів сучасності, яких об'єднує одна спільна мета – звільнення соціальної теорії від класового контексту. Так, згідно з центральною методологічною стратегією ХХ ст., а саме структуралізмом соціальна структура насамперед дотична стійким зв'язкам між